

som er forbundet med, hvad jeg har nævnt, at der ikke er en vis Tid, hvor man kan træffe Contorchefen, Departementschefen osv., ja ikke engang Fuldmægtigen. Jeg vil gjerne troe, at denne Maade at arbejde paa hører til vor eiendommelige Udvikling, men jeg troer ikke paa, at denne Udvikling vil lide noget Skaar, om vi fra de Lande, hvor der er en bestemt Arbeidstid, da Enhver maa møde, indførte det Samme her. Jeg kan heller ikke troe Andet, end at overmaade meget Skriveri fra det ene Contoir til det andet maatte kunne spares, naar vedkommende Forretningsmænd vare tilstede. Jeg skal ikke gaae ind paa Loven selv; da den naturligtvis vil blive behandlet i et Udvalg og er en saa gammel debatteret Gjenstand; jeg har kun villet minde om, hvad jeg nu atter i Mar har anført, i Haab om, at det dog maaskee engang kan gaae op for Vedkommende, at det vilde være ret fornuftigt at følge det.

J. N. Hansen: Efter hvad der er udtalt af to ærede Medlemmer (Tscherning og Kraiberg), vil det være overflødigt at gaae videre ind paa Forskjellen mellem det foreliggende Udcast og det, som man tidligere troede, at man var kommen overeens med den forrige Regjering om, og da jeg desangaaende kan henholde mig til, hvad der af disse to ærede Talere er ytret, som vare Medlemmer af det i forrige Sæssion nedfattede Udvalg, skal jeg kun tillade mig en kort Bemærkning. Da det viste sig, at Lønningslovene ikke vilde kunne komme igjennem i forrige Sæssion, foreslog de Medlemmer; hvoraf Udvalget bestod, en Lov om Udbetaling af Gager og Lønninger i Finantsaaret 1859—60, ogsaa efter Overeenskomst med Ministeriet, og paa Forslagsstillernes Vegne yttrede jeg blandt Andet, da jeg indbragte dette Forslag, Følgende, som jeg vil bede den ærede Formand om Tilladelse til at maatte oplæse: „at Udvalget ved at bearbejde de forelagte Regjeringsudcast ikke har lagt saameget an paa hurtigt at kunne indbringe sin Betænkning, som paa i det Væsentlige at kunne komme til en Overeenskomst med de vedkommende Ministre angaaende Indholdet af disse Love,“ og senere

hen sagde jeg, at man troede at gaae Sagen betydelig „naar man i denne Sæssion afgiver sin Betænkning, og naar man har forvisset sig om, at de vedkommende Ministre i det Væsentlige ere enige i denne Betænkning“; det var det, jeg udtalte i de øvrige Medforslagsstilleres Paahør, og det erindrer jeg klart, ogsaa i den daværende Indvrigsministers Paahør, uden at der fra nogen af disse Sider kom Indsigelse imod, hvad jeg yttrede. Jeg troer, at dette maa være tilstrækkeligt til at vise, at der virkelig var en saadan Udtalelse, som man var berettiget til at antage maatte kunne kaldes en Overeenskomst; men jeg kan ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts Ake Balgfreds (Kraiberg) i, at det nu skulde overraske, at det nuværende Ministerium ikke havde kjendt dette; det, der overraskede mig, det er, at et af de fire Medlemmer, hvoraf Commissionen bestod, har forglemt det, thi han har jeg flere Gange talt personlig med i min Egenkab af Ordfører, efter ligefrem Anviisning fra Indvrigsministeren, og naar denne Mand har kunnet glemme det, saa kan det ikke overraske mig, at den ærede Minister, som ikke dengang stod paa den Plads, han nu staaer, er vedbleven at være uvidende derom.

Winther: Jeg skal blot med Hensyn til det, der blev anført af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts Ake Balgfreds (Kraiberg), bemærke, at jeg aldeles slutter mig til den allersidste Udtalelse af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Ste Balgfreds (J. N. Hansen). Der er nok Noget, som man kan forundre sig over ved hele denne Sag, og det er flere Punkter i Commissionens Betænkning; men derimod kan jeg ikke forundre mig over, at man ikke i Udcastet har holdt sig strengt til de Sætter, som i sin Tid stode i Udvalgets Betænkning; jeg troer, at man ikke skal ligesom kaste en Skygge paa Regjeringen paa Grund af, at Udcastet ikke foreligger aldeles conform med Udvalgets Betænkning i Særdeleshed da den ærede Minister har udtalt, at han er villig til nu at søge en Overeenskomst.